

Знаннями біду відведуть

-- Ви знаєте, скільки ще всього по́таємного ховає в собі наш Городець? Не тому, що це моя маленька батьківщина. А, мабуть, тому, що як станеш на березі Горині -- летіти хочеться... Недарма в народі кажуть: там, де річка тече чи проходить залізниця, -- люди завжди мудріші. А там, де є підвищення, пригірок чи гора, -- високими здібностями наділені чи особливими талантами...

Він не претендує на цю висоту. Він просто любить свій Городець, бо там другим у татка-неньки з'явився. Було це у 1967 році, коли якраз копали картоплю, а лелеки відлітали у вирій. Тому жартували над Володькою: "Тебе бусьок, коли відлітав, на город кинув..." Не знали старші та менші, що чимало людей, народжених у цей період, волею долі мають служити не собі, а людям...

Володя Ярмошик любив село. Любив його мешканців. Змалку допомагав батькам. А коли нестало батька, то був надійним помічником матері Віри Михайлівни.

Ота прихильність до селянського устрою і привела його до Житомирського сільськогосподарського інституту.

Закінчивши вуз, з дипломом ветеринарного лікаря повернувся додому і ось уже п'ять років працює у районній лікарні ветеринарної медицини, очолює відділ імунології ветлабораторії. Зараз у нього насичені дні -- йде зимівля худоби. А ще він на сторожі від таких тяжких захворювань, як бруцельоз та лейкоз тварин.

... Коли на небі з'явиться перша зоря, поспішає він на квартиру, де чекає молода дружина з донечкою. Сьогодні до любові і скромних статків Ярмошика так потрібне власне житло. Тож хай здійсниться їх мрія якнайшвидше, і тоді першим на поріг завітає знайомий лелека: з щастям, вірою, надією і любов'ю.

Галина ТЕТЕНЬВА,

